

When the Rogue Returns

Sabrina Jeffries

Copyright © 2014 Deborah Gonzales

Ediție publicată pentru prima oară de Pocket Books,
o divizie a Simon & Schuster, Inc.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Să iubești o păcătoasă
Sabrina Jeffries

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Emilia Achim
Corector: Maria Tudor
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JEFFRIES, SABRINA

Să iubești o păcătoasă / Sabrina Jeffries

trad. din lb. engleză: Irina Fulger – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-5192-1

I. Fulger, Irina (trad.)

821.111

SABRINA JEFFRIES

*Să iubești
o păcătoasă*

Traducere din limba engleză
Irina Fulger

LITERA
București
2020

Prolog

Amsterdam

1818

Întinericul se lăsase de ceva vreme. Isabella Cale, o tânără de optsprezece ani, se agăța de gâtul proaspătului ei soț Victor, în timp ce el o purta în brațe în vechea ei cameră din casa surorii ei, Jacoba. Isa nu-și dorise să vină aici, dar era mai sigur așa decât să vină Jacoba și să aibă grijă de ea în apartamentul lor. Nu voia ca sora ei să-și bage nasul în imitațiile de diamante pe care Isa le ținea ascunse de soțul ei. Și Victor refuza să o lase pe Isa singură cât era bolnavă.

Tresări. Spera ca această prefăcătorie că este bolnavă să funcționeze. Și ca el să nu afle niciodată că era o minciună. Îi fusese destul de greu să se prefacă întreaga zi, când ea ar fi trebuit să lucreze la magazinul bijutierului, dar privirile îngrijorate ale lui Victor făceau ca asta să fie și mai dificil acum. La doar o săptămână de la căsătorie, ultimul lucru pe care și-l dorea era să-l păcălească.

Dar nu avea de ales. Era pentru propriul lui bine. Și al ei.

– Ești sigură că va fi bine? o întrebă Victor pe Jacoba în timp ce o așeza cu blândețe pe Isa pe vechiul ei pat.

– Are nevoie doar de odihnă și răsfăț. Jacoba trase cuverturile peste Isa. A avut durerile astea îngrozitoare de gât de când era fetiță. Niciodată nu durează mai mult de o săptămână. Ai avut dreptate să o aduci aici. Nu-i prinde bine să fie singură.

Pe vremuri, cuvintele blânde ale surorii ei mai mari obișnuiau să o facă să se simtă în siguranță. Dar asta se întâmpla înainte ca tatăl lor, ceasornicar, să moară în urmă cu șase ani. Înainte ca ucenicul lui *papa*, Gerhart Hendrix, să se însoare cu Jacoba și să le primească în casa lui. Înainte ca Gerhart să înceapă să parieze.

Isa și Jacoba nu mai erau așa de apropiate cum fuseseră.

– Nu sunt așa de bolnavă încât să mor cât ești tu la magazin, îi zise Isa lui Victor pe o voce răgușită.

Victor lucra temporar ca paznic de noapte la bijutierul unde ea lucra ca șlefuitor de diamante. Din moment ce turele lor divergente nu prea le permiteau să petreacă mult timp împreună, fusese o adevărată fericire să stea acasă cu el în acea zi. Mă rog, cu excepția părții cu prefăcutul că era bolnavă.

Frumoșii ochi căprui ai lui Victor erau întunecați de umbre.

– Îmi pare rău că trebuie să te las, dar măcar Jacoba poate avea grijă de tine.

Oh, cât de mult își dorea să nu fie așa de lașă și să-i spună adevărul! Dar ar fi fost devastată dacă el și-ar fi schimbat părerea despre ea. Mai bine evita complet problema.

Dacă își putea păcăli sora și cumnatul cu „boala“ ei doar o noapte, a doua zi avea să se termine totul. Victor nu ar afla niciodată despre planul nebunesc al familiei ei de a fura setul de diamante regale din magazinul bijutierului.

O șuviță de păr ondulat de culoarea stejarului îi căzu pe sprânceană când se aplecă să o sărute pe frunte.

– Mi-aș dori să nu trebuiască să te las singură, dar cu garda prințului care vine...

– Știi, zise ea, întrerupându-l înainte de a dezvălui că diamantele regale vor pleca din magazin a doua zi. Jacoba nu trebuia să afle că șansa de a le fura nu ar mai fi existat după noaptea asta. S-ar putea să nu mai ai slujba asta mult timp, așa că trebuie să muncești cât poți.

Misiunea lui avea să se termine dimineața, când bijutierul înmâna bijuteriile regale gărzii prințului.

– Voi găsi de lucru după asta, zise el ofensat, chiar dacă bijutierul nu mă mai ține. Nu-ți face griji în legătură cu asta!

– Nu-mi fac, se grăbi ea să-l liniștească.

Era un bărbat așa de mândru, și ea nu-și dorea să-l rănească. Și apoi cine nu l-ar angaja pe Victor? Și bijutierul era un vechi prieten de-al mamei lui; bărbatul sigur va găsi vreo cale de a-l păstra pe Victor.

– Am încredere în tine.

Victor părea doar un pic mai liniștit de cuvintele ei.

– Te frământă ceva. Îmi dau seama.

– Nu fi prostuț! Fusese așa de transparentă? Oh, Dumnezeuule, trebuia să-l facă să plece, înainte să se dea prea mult de gol. Se forță să aibă o voce răgușită. Și dacă nu pleci, vei întârzia.

Tura lui începea la ora 20.00, când bijutierul se ducea acasă.

– Nu-ți face griji cu mine! Sunt pe mâini bune cu Jacoba.

Aproape că se înecă cu minciuna aceasta.

Dar el nu păru să observe în timp ce trăgea cuverturile peste ea.

– Vin să te iau de dimineață când îmi termin tura, *Mausi*.

Ea tresări când auzi alintul în limba germană. Victor folosea deseori cuvinte străine – vorbea neerlandeză, flamandă, germană, engleză și franceză fluent, ceea ce o impresionă. Dar nu-i plăcea să i se zică „șoricel“.

Probabil pentru că era un șoarece în toate privințele. Arăta ca unul – un păr castaniu greu de definit care nu se ondula, ochi căprui plictisitori și șolduri care erau un pic prea late pentru sânii ei mici – și se și purta ca un șoarece. Ar fi preferat să șlefuiască diamante sau să deseneze bijuterii decât să se certe sau să se agite. Așa ajunsese în incurcătura asta în primul rând.

Tot de asta stătea aici întinsă în tăcere când el se îndrepta spre ușă. Ar fi trebuit să-l cheme înapoi, să-i spună adevărul, să înfrunte consecințele. Dar era mult mai ușor să joace la cacealma în noaptea asta. Apoi va fi eliberată pentru totdeauna de intrigile familiei ei.

Pentru că nu va mai crea niciodată un alt fals. Nu l-ar fi făcut nici pe acesta dacă Jacoba și Gerhart nu ar fi convins-o că l-ar putea vinde ca pe o copie legitimă, câștigând bani frumoși de pe urma talentului ei de a crea diamante false. Dacă ar fi știut că ei se vor decide să comită o infracțiune...

Reprimându-și un geamăt, se întoarse pe o parte și-l privi pe Victor ieșind cu Jacoba pe hol, murmurându-i instrucțiunile despre cum să aibă grijă de soția lui. Soțul ei era așa de chipeș și de bun. Trăia cu teroarea că el va afla despre planurile murdare ale familiei Hendrix și de rolul ei în acestea.

Gâtul i se încordă. Cum reușise ea să-i atragă atenția? El era un leu, iar ea, un șoarece. Multiplele lui cicatrici îi spuneau că el suferise mult în cei trei ani în armata prusacă. Și durerea luptelor de la Waterloo încă pândeau în ochii lui căprui sinceri. Bănuia că avea și alte secrete întunecate – cu toate astea, el aborda fiecare zi așa cum venea, trecând peste orice suferințe existau în trecutul lui.

Între timp, ea stătea întinsă prefăcându-se că era bolnavă. Oh, ce n-ar fi dat să fie curajoasă și nesăbuită, să-l înfrunte pe Gerhart

de fiecare dată când tot trăncănea despre cum le salvase el pe ea și pe Jacoba de la ruină certă după ce murise *papa*. Era adevărat, dar de ce trebuia asta să însemne că ea trebuia să-și riște propria fericire și siguranță? Și de ce nu putea ea să spună asta?

Pentru că apoi Gerhart ar urla la ea și la Jacoba, iar ea detesta urletele. Și privirile reci. Și să-i fie reamintit că nici măcar nu ar avea slujba la bijutier dacă Gerhart nu i-ar fi încurajat talentul de a face bijuterii și de a șlefui diamante pe care îl moștenise de la *papa*.

Oftă în pernă.

– Deci nu dormi, zise Jacoba care revenise în cameră cu pasul încet al unei pisici.

Isa se încordă.

– Nu, nu încă. Dar mă simt îngrozitor, sunt slăbită și am dureri. Și mă doare gâtul.

Reprimându-și vinovăția, ridică privirea pieziș spre sora ei, care, fiind cu șapte ani mai mare, fusese ca o mamă pentru ea.

Cândva.

Jacoba puse mâna pe fruntea Isei.

– Pari un pic cam fierbinte.

Asta se întâmpla când stătea sub un teanc de cuverturi grele. Deși se ruga ca umezeala de pe frunte să nu o dea de gol.

– Nu mă pot încălzi, minți ea pe o șoptă răgușită. Mereu începe cu frisoane...

– Îmi amintesc.

Sora ei o privi dur, de parcă își dăduse seama de farsa ei, și Isa își ținu respirația. Jacoba și Gerhart o presaseră să înlocuiască setul fals cu cel real, acum că bijutierul îl terminase. După ei, tot ce trebuia să facă era să fure cheile de la soțul ei cât el dormea și să intre în seif cât bijutierul era plecat la prânz.

Să-și trădeze soțul și principiile.

Îi amânase zile întregi. Dar în seara trecută Gerhart o amenințase că va deschide subiectul în fața lui Victor și că-i va cere lui să facă schimbul. Isa nu putea accepta asta; Victor ar fi fost îngrozit.

Gerhart n-avea decât să se enfurie în legătură cu ghinionul că ea se îmbolnăvisese în ultima zi în care ar fi putut să schimbe setul. La un moment dat se va resemna că a pierdut șansa. Ar putea chiar să vândă imitația, așa cum intenționase inițial, vreunei femei bogate care voia bijuterii identice cu cele ale viitoarei mirese a prințului.

Într-un final, Jacoba păru să accepte trucul Isei și expresia ei se îmblânzi.

– Păi, atunci, ai face bine să dormi. Îți voi aduce ceva să-ți calmeze gâtul.

– Mulțumesc, murmură Isa, fără să se deranjeze să-și ascundă grimasa.

Detesta medicamentul Jacobei. Dar când sora ei se întoarse cu tonicul dezgustător, Isa știa că trebuia să-l dea pe gât. Dacă refuza, Jacoba ar fi devenit bănuitoare.

Sora ei o surprinse după aceea, așezându-se pe marginea patului și ștergându-i fruntea cu o cârpă rece până când ea adormi.

Când se trezi și văzu răsăritul cenușiu strecurându-se în dormitorul ei, i se păru că trecuseră doar câteva minute. La început, se simți amețită și dezorientată. Unde se afla? De ce nu era în apartamentul ei? Și unde era Vic...

Sări în sus când își aminti evenimentele din noaptea precedentă. Era mereu întuneric când tura lui Victor se termina la șase, dar judecând după lumină, trebuia să fie trecut de mult de șapte. Ar fi trebuit să fie aici. Spusese că avea să o ia imediat ce i se termina tura!

O ușă se deschise și se închise jos, în hol, și ea auzi voci. Înainte să apuce să se dea jos din pat, Gerhart și Jacoba intrară în camera ei.

– Am reușit, Isa! strigă Jacoba, cu chipul îmbujorat, cu ochii strălucitori și făcând o mică săritură. Le-am luat!

Când Isa se holbă confuză, cumnatul ei vânjos scoase din buzunarul său un colier și-l ridică pentru a reflecta razele slabe ale luminii matinale.

– Acum este al nostru. Îl vom desface și vom vinde diamantele la Paris. Cunosoc un traficant care ne va plăti bine pentru...

– Stai așa! zise Isa, groaza crescându-i în măruntaie. Ce vrei să spui? Ai diamantele adevărate?

– Normal. Gerhart schimbă o privire cu soția lui. Dacă tu te-ai îmbolnăvit, a trebuit să acționăm pe cont propriu. Doar nu credeai că vom lăsa să ne scape ocazia asta? Am făcut chiar noi schimbul.

Mintea ei alerga.

– Dar cum... Victor ar fi trebuit să vă lase...

– Da. Jacoba veni să pună o mână pe umerii ei. După ce mai devreme i-am explicat schema noastră, a fost de acord să ne ajute

în schimbul cerceilor din set. El și cu mine am plecat de aici să căutăm imitația la voi în apartament și apoi el a făcut schimbul la magazin.

Un fior o străbătu. Acesta fusese motivul pentru toate șoaptele pe furis de mai devreme din hol? Jacoba chiar *vorbise* cu Victor despre plan?

– Noi am fost mai mult decât fericiți să-i dăm o parte, interveni Gerhart, ținând cont de rolul tău în afacere... și de al lui. Doar vânzarea cerceilor ar trebui să vă ofere amândurora suficienți bani ca să...

– Nu ar face asta! strigă Isa sufocată de teroarea crescândă. Împinse mâna Jacobei și se ridică pentru a-i înfrunța. El nu ar fura niciodată. Îl cunosc.

– Se pare că nu așa de bine cum credeai. Gerhart se îndreptă spre fereastră și trase draperiile pentru a lăsa să pătrundă lumina slabă a iernii. Ți-am spus că va asculta de rațiune dacă doar abordezi subiectul.

Era posibil? Putea ea să se fi înșelat așa de tare în privința soțului ei?

– Așteptam să-ți spun despre asta până când...

– Da, știm, zise sora ei pe un ton tăios. Sunt sigură că pur și simplu ai uitat să ne spui că în dimineața asta vine garda prințului după bijuterii. Nu cred că voiai să lași lucrurile să treacă fără să menționezi asta.

– Desigur că nu, mormăi ea, neputându-se uita în ochii surorii ei. Asta nu se putea întâmpla.

– Slavă Domnului că Victor a zis ceva când pleca de aici, spuse Jacoba, altfel am fi ratat complet șansa.

Doamne!

– Unde-i Victor acum?

Isa se îndreptă spre ușă. Trebuia să afle dacă el chiar făcuse acest lucru scandalos.

– A plecat. Gerhart băgă colierul în buzunarul hainei sale. El riscă cel mai mult să fie prins, deci cum i s-a terminat tura a trebuit să fugă direct spre Anvers. La magazin îl așteaptă înapoi abia diseară și poate nici atunci, ținând cont că slujba lui de paznic se termină astăzi. Între timp...

– Vrei să spui că Victor *m-a părăsit*? Se întoarse spre ei cu sângele bubuindu-i în urechi. Soțul meu m-a părăsit?

– Nu chiar, zise Jacoba, plină de compasiune și îngrijorare. După ce vinde cerceii la Anvers, ni se va alătura la Paris. Acolo mergem cu colierul, brățara și broșa. Victor ne-a sugerat să ne împărțim, în cazul în care cineva vine după noi. Se vor aștepta să călătorească două cupluri. Nu se vor aștepta ca tu să vii cu noi, și el să o ia pe alt drum.

– Nu că am crede că imitațiile tale nu vor rezista în cazul unei examinări, zise Gerhart, dar este mai bine să fim departe în caz că nu va fi așa. Bijutierul nu te așteaptă la magazin până mâine, din moment ce Victor i-a zis deja cât de bolnavă ești – din fericire pentru noi. Asta ne oferă timp să ne îndepărtăm.

– Și cel mai frumos este că, dacă diamantele tale *scapă*, nimeni nu va ști despre furt! se mândri Jacoba. Sclipirea nefirească din ochii ei o făcu pe Isa să se cutremure. Victor a lăsat o scrisoare la proprietar în care zice că ați primit amândoi posturi bine plătite în Frankfurt. Bijutierului i se va părea cu siguranță plauzibil asta, mai ales că Victor își termina serviciul la el. Este planul perfect!

– Cu excepția faptului că eu nu voiam să fac parte din el! strigă Isa. Gerhart miji ochii la ea.

– Nu asta ai zis. Ai zis că așteptai momentul potrivit. Gura i se uscă.

– Ei bine, am... am mințit. Nu *vreau* să fiu o infractoare. Eu vreau doar să tai diamante și să fac modele de bijuterii, și să am o viață normală.

– Ce fel de viață normală crezi tu că o să ai cu un soț fără loc de muncă? izbucni Jacoba. Cât crezi că va trece până când îți vei pierde locul de muncă în favoarea unui bărbat? Și apoi? Își luă privirea de la Isa ca și cum ar fi fost dezgustată. Măcar soțul tău a văzut logica planului nostru.

Hotărâtă să nu se lase intimidată de data asta, Isa ridică bărbia.

– Nu pot să cred că Victor a fost de acord să...

– Nu-i aici, nu-i așa? sublinie Jacoba. Și l-ai auzit spunând că va veni să te ia acasă. Cu toate astea, a trecut de mult ora la care trebuia să facă asta.

Adevărul o izbi puternic.

– Eu tot nu...

– Cum crezi că am luat diamantele, prostuțo? Gerhart veni spre ea enervat. Nu am fi putut sparge noi seiful. E nevoie de cinci bărbați

ca să-l ridici și încuietorile sunt complicate. Putea fi deschis doar cu cheile. Cheile lui Victor.

Sângele bubui în urechile Isei.

El o lăsă să înțeleagă bine ce spusese și apoi adăugă rece:

– A fost mai mult decât fericit când și-a dat seama că era singura cale prin care putea să fie sigur că are grijă de soția lui.

„Voi găsi de lucru după asta, chiar dacă bijutierul nu mă mai ține. Nu-ți face griji în legătură cu asta!”

Lacrimile i se adunară în ochi. Ea îl determinase să facă lucrul acesta îngrozitor pentru că-l făcuse să creadă că era îngrijorată de abilitatea lui de a-și găsi alt loc de muncă?

– Și așa fi *crezut*, continuă Gerhart, că vei fi recunoscătoare pentru tot deranjul prin care am trecut ca să avem grijă de tine. În schimb, tu stai aici smiorcându-te...

– Gerhart, dragule, zise Jacoba pe un ton calm, de ce nu te duci să împachetezi lucrurile noastre și lasă-mă să vorbesc cu sora mea?

Gerhart o săgetă cu privirea pe Isa, care se ținea de stomac într-o încercare inutilă de a-și liniști agitația din interior. Pufnind, acesta ieși din cameră.

De cum plecă, Jacoba veni lângă Isa.

– Draga mea, îmi place de Victor la fel de mult ca ție, dar trebuie să recunoști că abia-l cunoști. Rareori vorbește despre viața lui de dinainte. Din câte știi, ar fi putut să facă genul ăsta de lucruri înainte. Ținând cont de toate limbile alea pe care le vorbește – ți-a povestit vreodată cum de știe așa de multe?

Ea înghiți în sec. Nu-l întrebuse niciodată. Părea doar un om cu experiență, un bărbat care învățase lucruri dincolo de capacitatea ei de înțelegere, chiar dacă era doar cu doi ani mai mare ca ea.

– A fost soldat în armata prusacă, sublinie ea.

– Asta explică cum de știe limba germană. Dar cum știe engleza? Sau franceza? Cu siguranță nu doar pentru că a fost soldat. Eu așa zice că pe durata războiului a făcut câteva lucruri unde avea nevoie de abilități... speciale.

Din moment ce ea deseori se întrebuse în legătură cu reticența lui, cu greu putea să ignore posibilitatea asta.

– Și apoi, continuă Jacoba, soldații sunt oameni practici. Și cum tu nu i-ai menționat niciodată de planul nostru, de unde știi că nu l-ar fi acceptat?

Cuvintele tăiară direct prin ea. Nu știa. Se putea baza doar pe instinctele ei care îi spuneau că Victor nu ar fura niciodată. Dar putea să fie sigură? Sau credea asta pentru că avea un respect așa de mare față de el?

Mai rău, unele fapte erau incontestabile. Jacoba și Gerhart nu ar fi putut pătrunde în seif fără Victor. Și privind la ceas, văzu că era deja ora opt. Ar fi trebuit să ajungă aici de mult dacă chiar voia să vină.

Tocmai asta durea.

– Nici măcar nu și-a luat rămas-bun, șopti Isa.

Jacoba o mângâie sub bărbie.

– De ce ar trebui, prostuțo? Vă vedeți în câteva săptămâni. Este ceva temporar. Trebuia să ajungă cât putea de departe înainte să treacă ora la care era așteptat la magazin. Își aplecă ușor capul pentru a-l atinge pe al Isei. Și noi trebuie să facem la fel, așa că hai-de acum! Victor ți-a împachetat lucrurile și trebuie să ne grăbim spre docuri.

Inima ei șovăi.

– Nu mă pot întoarce la apartament?

– Mă tem că nu avem timp. Pachebotul spre Calais pleacă în curând. Chiar și așa abia ajungem, iar următorul pleacă după nu știu câte ore. Jacoba o strânse de mână. Nu-ți face griji – i-am dat lui Victor adresa hotelului unde avem de gând să stăm la Paris, și eu cred că o scrisoare ne va aștepta când ajungem acolo. Sau va sosi una la scurt timp.

Isa ezită, dar avea de ales? Acum nu se mai putea întoarce la magazin. Chiar dacă falsurile nu ar fi niciodată descoperite, ea tot ar fi știut că erau acolo, și asta ar chinui-o până ar spune adevărul.

Și apoi nu putea să riște să-l implice pe Victor. Sau familia ei. Era furioasă că preluaseră ei frâiele acestei probleme, iar acum faptul era consumat și nu voia ca ei să meargă la închisoare – sau mai rău, să fie spânzurați!

Ea ar fi putut ajunge la închisoare sau să fie spânzurată, doar pentru că făcuse setul. Gândul o făcu să se înfioare.

– Bine? insistă sora ei.

Isa încuviință din cap. Dar în vreme ce se grăbeau, pregătindu-se să plece, ea jură că avea să fie ultima dată când îi va lăsa să o intimideze să facă ceva așa de josnic.